

L'ESCOLA DE VIENA

Vaig conèixer Ludwig-Werner Guntran en una sala de jocs d'atzar situada a l'esquerra de l'Eixample.

Jo em trobava maldant amb una ruleta electrònica, sense treure'n l'entrellat, quan em va caure una moneda que tenia a les mans. Un senyor alt, trist, escardalenc, es va ajupir, collí la peça de níquel i me la va donar polidament.

-Gràcies -que li vaig dir.

-De res -em respongué ell.

Era una persona tímida, però no tant com semblava a primera vista, perquè es va quedar palplantat davant meu, tot mirant-me amb fixesa. Era una situació que no es podia allargar massa i ell mateix ho devia comprendre així, perquè de sobte em va oferir la mà dreta, alhora que em deia:

-Sóc Ludwig-Werner Guntran, un dels darrers descendents dels arxiducs d'Àustria...

-Ah, caram! -vaig exclamar, entre altres raons perquè no se'm va acudir res més.

-Sí. Procedeixo d'una branca de la família poc coneguda, però sòlidament documentada.

Ignoro que hauria fet algú altre en un cas com aquest. A mi se'm va ocórrer de convidar-lo a prendre un cafè al bar que hi havia a la sala de jocs, i ell ho acceptà de seguida. Em va fer l'efecte que era un d'aquests individus que parlen poc, però que de cop i volta tenen ganes de parlar molt. I aleshores no paren.

Una vegada asseguts, vaig preguntar-li: "D'Àustria, m'heu dit?"

-Sí.

-Doncs us felicito. El vostre català és correctíssim.

-Fa vint anys que visc a Barcelona. La meva família ha sofert tots els trasbalsos que han baquetejat Europa. Jo n'he passades de totes. Vós heu sentit parlar de l'escola d'equitació de Viena?

-Una mica. Vagament... He vist a la televisió documentals d'aquells que presenten una quadra gran, amb finestres i el terra de terra piconada, on uns cavalls esvelts, finíssims, fan passos de dansa cavalcats per uns genets molt elegants.

-Més o menys ja en teniu una idea. Bé: per a les famílies aristocràtiques del meu país, l'equitació forma part d'un concepte de vida. Passa de pares a fills i arriba als néts i als besnéts. A mi em va arrebregar de ple, però em va atreure, principalment, l'aspecte decoratiu, accessori, de guarda-roba. Em fascinava la indumentària dels genets i en primer lloc les botes de muntar. Quines coses, eh? Suposo que a vós us costarà de creure'm...

-No, no. Què voleu que us digui! A mi ja no em ve res de nou. Amb llicència vostra, també he viscut molt...

(Mentia descaradament, perquè allò de la passió per les botes de muntar era una gran novetat per a mi. Ell, impertorbable, va continuar:)

-Els meus parents s'han passat mitja vida traslladant-se o fugint. Dividint-se, fraccionant nuclis familiars... Tot el que

volgueu! Jo, en un moment donat, vaig ancorar a Barcelona, i aquí em teniu. Per no fer-vos la història massa llarga, us diré que em vaig associar amb un sabater pegot del carrer del Tigre...

-El carrer del Tigre? -vaig interrompre'l jo-. Hi viu una tia meva.

-L'adreça és suposada, perquè no vull comprometre ningú. Però el fet és real: vaig associar-me amb un pegot que, de debò, era un mestre sabater vingut a menys per culpa dels alts i baixos en els costums de la gent. Per fer-ho curt, us diré que vam confeccionar unes botes de muntar fantàstiques, com per aquí no se'n veuen.

-Això té molt de mèrit -vaig comentar-li-. I hi ha clientela per a un producte com aquest?

-Poca, amb tendència constant a desaparèixer. Però ens defensàvem honestament, fins fa cosa de dos o tres mesos. Se'ns va morir el millor parroquià que teníem, un senyoràs de la part alta de Barcelona que era tot un cavaller. Ens havia encarregat un parell de botes sense plànyer-hi res, que van resultar l'obra mestra de la nostra vida. Mai no li cobràvem paga i senyal, perquè era honradíssim i complidor, però ara és mort, hi ha un plet entre els hereus i les botes ens han quedat penjades. És la ruïna.

-Quina pena!

-Sí. Quin número calceu, vós?

-El trenta-nou. Sóc de peu petit, però de passa llarga...

El noble austriac em va agafar les mans, emocionat, i digué: "Quina miraculosa coincidència! El senyor barceloní de la part alta calçava el trenta-nou!"

Com que en arribar aquí ja tothom haurà endevinat el que va passar-me, val més abreujar: sí, em va vendre les botes. Encara ara no podria dir ben bé com va anar, no recordo pas un regateig llarg. En un moment de la conversa, vaig manifestar-li que jo no havia muntat mai a cavall, i que no pensava fer-ho en tot el que em quedava de vida. I ell, elípticament, em replicà:

-Que viviu a Barcelona mateix, vós?

-Meitat i meitat. Tinc una caseta als afores de Rubí, i hi passo temporades.

-I ja ho teniu en compte que allò és una zona d'inundacions? En cas d'aiguats, unes bones botes, impermeables i de canya alta, no tenen greu.

Això em va decidir, i ja tinc les botes a casa. Ara -que se'm perdoni- desitjo amb tota l'ànima que ploqui torrencialment, a rierades plenes. Em fa il·lusió estrenar calçat de l'escola de Viena.

Pere Calders